

Påskriket

Dunker-ringens Påskrik nr. 35 - juni 2006

www.dunkerringen.org

Hedersplaketter

I jubileumsåret 2006 når Dunker-ringen fyller 20 år har styret besluttet og innføre et nytt hederstegn i form av en hedersplakett. Dunker-ringen har fra før æresmedlemskap som henger og skal henge svært høyt. Det er derfor naturlig at det ikke utnevnes æresmedlemmer så ofte. Etter hvert som ringen blir eldre er det stadig flere personer som fortjener heder og ære for stor innsats. Det være seg for ringen som sådan eller for dunkeren generelt.

Styret har i 2006 besluttet at følgende skal få sin høyst fortjente hedersplakett.

Bjørn Eriksen

Bjørn Eriksen ble valgt inn i styret på årsmøte i Bø 1989 som sekretær og satt til årsmøte i Hokksund 1993. Han satt deretter som varamann i en periode. Han var høyst delaktig i Påskriket's tilblivelse. Det første nummeret på hele 46 sider så dagens lys i mai 1989 og var i A4 format kopiert av Bjørn i sene kvelds og nattetimer. De første 6 numrene ble produsert på dette viset. Det er heller ikke tvil om at Påskrikets tilblivelse ble en av hovedårsakene til ringens sterke vekst i disse årene. Bjørn var også "datamann", noe som ikke var vanlig på denne tiden. Dette var til stor nytte vedr medlemsregister osv.

Bjarne Oppegård

Bjarne Oppegård ble valgt til Dunker-ringens styre under årsmøte på Biri i 1987. Han satt som styremedlem i en periode til årsmøte i Bø i 1989. Bjarne ble valgt som formann under ringens årsmøte i Holmenkollen 1992 og satt som formann til årsmøte i Bø 1997. Bjarne stod for perfektjonering av organisasjonen og ringen opplevde disse årene en fortsatt sterk vekst på flere områder.

Tor Ole Reitan Havsvø

Tor Ole Reitan Havsvø ble valgt inn i Dunker-ringens styre under årsmøtet på Leira i 1998. Han satt som styremedlem (sekretær) i 6 år til han gikk av i 2004 under årsmøte i Valdres. Tor Ole var høyst delaktig i struktureringen av organisasjonen og styrearbeidet, spesielt de første årene som sekretær.

Svein Andreassen

Svein Andreassen tok over som redaktør av Påskriket etter Olav Haga med nr 16 som den første utgivelsen i oktober 1996. Han var fremgangsrik redaktør for hele 15 nummer frem til nr 31 i juni 2004. Kvaliteten var i hele denne perioden svært høy og er mye av årsaken til ringens stadig høye medlemstall i disse årene. Svein var i tillegg til redaktør aldri vanskelig å be, det være seg hjelp ifbm møter, deltagelse på stands etc.

Jan Rennesund

Jan Rennesund har vært med i avlsrådet i flere perioder. Han var også en kort periode avlsrådsformann. I kraft av sin profesjon som veterinær har han også vært svært nyttig i spørsmål rundt sykdomsbildet. Jan er også en høyt aktet eksteriørdommer som står for en nøktern og ryddig bedømmelse.

Hans Chr Pedersen

Hans Chr Pedersen var formann fra årsmøte i Bø 1997 til årsmøte i Hurdal 2003. Hans Chr var hele tiden meget løsningsorientert. Han hadde høy faglig integritet og sørget for saklighet i debatt og diskusjon. Hans Chr har også siden bidratt på flere hold.

Finn Thore Kolstad

Finn Thore Kolstad har i veldig mange år bidratt på mange områder. Han var en tid med i avlsrådet. Han har bidratt med utarbeidelse av dataprogram, han har utarbeidet og fulgt opp A-plan, dette til stor nytte for avlsråd og styret. Finn Thore har bidratt på mange måter litt i det stille men dog med stor faglig styrke.

Roald Ramsland

Roald Ramsland har bidratt med mye, spesielt i tidligere år før ringens opprinnelse. Han har sittet i avlsråd og han satt i ringens valgkomite de første årene. Roald satt også i styret fra årsmøte i Klett 1990 til årsmøte på Tretten i 1996. Roald er også høyt aktet som eksteriørdommer med nøktern, saklig bedømmelse. Spesielt hyggelig er det at han dømmer nå i jubileumsåret.

Arne H. Bakkestuen

Arne H. Bakkestuen har vært en sann dunkerentusiast i nærmest alle år. Han kom med i styret under ringens årsmøte på Tretten i 1991 og satt til årsmøte igjen var på plass på Tretten i 2001. Arne hadde flere funksjoner i styret bla sekretær og kasserer. Arne har bestandig, både i styret og ellers vært svært aktiv. Han har uredd talt dunkers sak og er en mann som står for sine meninger. Arne har også i ettertiden bidratt med synspunkter, forslag og ideer.

Disse hedersmenn har på hver sin måte bidratt for både ringen spesielt og for dunker generelt. Styret vil med dette takke alle sammen for en stor innsats i mange år.

Aktivitetsoversikt

- 10. - 13. august** **De Nordiske jakt og fiskedager**, Norsk Skogbruksmuseum, Elverum. Fellesmøte, styre, avlsråd, redaksjon og valpeformidling Stand på Prestøya lørdag og søndag
- 16. - 17. oktober** **Mesterskapet for De Norske Raser, MNR, Vest-Oppland.**
Mesterskap mellom de tre norske rasene Halden, Hygen og Dunker. Fungerer som kvalifisering til neste års Europapokal konkurranse.
- 1. helga i november** **Distriktsmesterskap - Kvalifisering til NM**
5 forskjellige klubber. Arrangeres under fem forskjellige prøver, hvor de fire beste i hvert distrikt går videre til NM. 25 hunder starter i hvert enkelt DM.
- 17. - 18. november** **Norgesmesterskapet, Hedmark**
De fire beste hundene fra de fem distriktsmesterskapene.
- 12. november** **Harejaktas dag - Hele landet**
For økt rekruttering opprettholder Dunker-Ringen harejaktas dag.
- 20. - 21. oktober** **Europapokal konkurransen, Østerrike**
Norge stiller med 3 hunder fra de nasjonale rasene. Dunker stiller med N JCH Robber. Vinner av fjorårets vinner av MNR.
- 15. desember** **Påskriket**
Utgivelse av vårt medlemsblad, deadline 20. november.

Europapokal konkurranse 2006

Årets konkurranse går til høsten, i Østerrike 20. og 21. oktober. Fjorårets mesterskap gikk i Slovenia. Dette medførte strenge karantenereregler, hvor hundene måtte stå i lang karantene ved hjemkomst. Dette medførte naturligvis til at ingen hunder fra norden deltok. Dunkers deltager i år, er fjorårets vinner av Mesterskapet for Norske raser, N JCH Robber til Steinar Johnsen. Vi ønsker lykke til!

Jaktprøvesesongen 2005 – 2006

Jaktprøvesesongen ble på mange hold betydelig redusert pga mye snø og ekstraordinær båndtvang mange steder.

SIGMUND

Resultatmessig må vi allikevel være fornøyde selv om det ble en liten nedgang. I ÅP ble premieringsprosenten 64,2. I EP ble premieringsprosenten 65,7 og samlet 64,8. Til sammenligning fikk finsk støver 63,1 og hamiltonstøver 61,9. Dette må vi si oss svært fornøyde med. Det var 11 nye hunder som fikk 1EP. Dette hadde etter de gamle reglene gitt 11 championer men krav om barmarkspremiering reduserte disse til 7 stykker. De øvrige ligger for øvrig bra an for championatet neste år (se årsberetning).

Nye jch

N JCH A B Kvarta 16927/02. Eier: Arne H. Bakkestuen

N UCH N JCH Anja 19806/03. Eier: Øyvind Kristiansen

N UCH N JCH Ke Sang 19333/02. Eier: Kristian Holthe.

N JCH Klang X-24378/01. Eier: Jan Havdal.

N JCH Scott 00992/99. Eier: Kjell Marka.

N JCH Tortåsen`s Ronja 23876/01. Eier: Jakob Olav Holsing.

N JCH Sico 19529/00. Eier: Bjørn Kvam.

N UCH N JCH Anja 19806/03. Foto: Tore Furuholt.

Dunker-ringens mannskap

Dunker-ringene har eksistert i 20 år. Det er ganske lang tid, og i den forbindelse spør jeg meg hvorfor det har gått så bra med dette foretaket; en får vel si over all forventning! At en rase-ring har greidd å samle nærpå 700 medlemmer, er vel ganske flott? Hvordan har dette vært mulig? –

HALLVARD HEGNA

En av forutsetningen tror jeg er at Dunkeren tradisjonelt har hatt en dominerende posisjon blant harejegerne i Norge, selv om mønsteret har vært at mange også har sverget til utenlandske harehundraser. Men den (de) nasjonale rase(r)s hegemoni er brutt – til og med også i Sverige. Dette skyldes den finske støverens suksess, samt småhundene, som p. gr. av interessen for rådyrjakt har tiltrukket seg mange tilhengere.

Den neste forutsetningen for et vellykket forsøk på ”en ny giv” for Dunkeren, er kvaliteter som har vært særegne for rasen. Dem måtte det være verdt å satse på.

Men tredje forutsetningen har vært den menneskelige faktor – kvaliteten på det mannskapet en har greid å mobilisere. Det var tanken på dette, og min opplevelse av ”Dunker-ringens mannskap” som inspirerte meg og gav meg lysten til å skrive denne artikkelen *), og jeg vil også nevne navn.

Det som har kjennetegnet dem som har drevet arbeidet med Dunker-ringene, er entusiasme og en sterk vilje til innsats på alle aktuelle områder. Vi har også vært forskånet for det som ofte er hemmende for en organisasjon av harehundefolk, nemlig uenighet og splid. Litt har vi hatt, men det har ikke vært ødeleggende for oss.

Når jeg skal nevne navn, må jeg begynne med ham som var primus motor for å starte opp Dunker-ringene, nemlig Olav Haga. Ikke alle var av den mening at også vår rase trengte en rasing. I ettertid kan vi slå fast at Olav Haga tenkte riktig. Om ikke Dunker-ringene var ”kommet på banen” så tidlig, tror jeg det hadde stått dårligere til med rasen vår i dag. Olav Haga var formann de første årene, og han fikk i gang Påskriket, som han også var den første redaktør for. I den forbindelse må også Bjørn Eriksen berømmes for sin innsats. Han var første sekretær i ringene, og han utførte det praktiske med å kopiere A4-sider og hefte dem sammen til blad, og dette var arbeidskrevende.

Den neste formannen i Dunker-ringene var Bjarne Oppegård, en profesjonell ressursperson som vi ikke fikk beholde fordi han var ettertraktet andre steder. Han er nå generalsekretær i Norge Jeger & Fiskerforbund.

Nestemann i rekke av formenn, var en akademiker med høy rang, nemlig Hans Christian Pedersen. Han er sågar professor, en ordentlig og ryddig mann med stor glød for vår nasjonale rase og for organisasjonen vår, og han var en utmerket formann for Dunker-ringene.

Da han forlot posten før periodens utløp, p. gr. av spesielle forhold, ble vi bekymret. Det er nemlig ikke lett å finne folk som er villige til å påta seg omfattende organisasjonsoppgaver i våre dager. Dét gjelder i alle slags foreninger og lag.

Da var det én som kjente ansvaret og tilbød seg å fungere i en ”overgangsperiode”, nemlig Sigmund Johansen. Jeg hadde jo ’observert’ Sigmund på styremøtene –: en beskjeden og rolig kar som ikke grep ordet ved enhver anledning. Men det slo meg at det alltid var vettugt, det han hadde å si. Han har da vist seg som en førsteklasses formann

for Dunker-ringene, én som går 100% inn for oppgaven, og jeg tror han kan bli sittende lenge, hvis ikke han insisterer på å bli avløst.

Oppgaven som kasserer er også en ansvarsfull og omfattende jobb i Dunkerringen. I denne stillingen gjorde Arne Bakkestuen en stor innsats i mange år. Han var ekspedit og påpasselig, og viste at han er en dyktig organisasjonsmann.

Arne Bakkestuen ble etterfulgt av en annen gausdøl, nemlig Bjørn Granly, som også gjorde jobben til alles tilfredshet. Han skaffet ellers Dunker-ringene billige og gode møtelokaler hos Statnett, hvor han var tilsett. Også på den måten var han en god mann for ringens økonomi.

"Salgsboden" er en post i Dunker-ringene som har hatt betydning både økonomisk og ikke minst propagandamessig. Der gjorde Per Briskodden en stor innsats i mange år. Han viste seg også som en erfaren og effektiv organisasjonsmann.

I forbindelse med det årlige møtet på Starmoen i Elverum er jo utstillingen på Prestøya (under Jakt&Fiske-dagen på Skogbruksmuséet) noe som tiltrekker seg interesse, og en vil gjerne følge med på bedømmelsen. Jeg har tenkt på at dette har Salgsbodens mannskap stort sett gått glipp av. De har 'passet teltet' et stykke fra utstillingsringene, med tilbud av varer og reklamemateriell. Der var Per Briskodden sjefen, men formannen og redaktøren har som regel også vært til stede der for å representere og snakke med dem som ser innom.

Prestøya har bare vært ett av de stedene hvor disse har gjort en innsats på denne måten. De har også deltatt på andre arrangementer hvor en mente vår nasjonale harehundrase burde være synlig.

Ellers er det jo avholdt flere distriktsmøter. I den forbindelse vil jeg nevne Knut Otto Espeseth, som i mange år var primus motor for Sandemøtet. Det var meget vellykket, og har dannet mønster for andre distriktsmøter.

Videre har vi redaktøren av Påskriket, som til og med nummer 30 var Svein Andreassen. Han har jo jeg hatt mye samarbeid med: Svein er en stø og pliktoppfylgende kar som gjorde et stort arbeid med Påskriket. Ansvar for å få inn alt stoff til bladet og sette det hele sammen, er en oppgave som krever påpasselighet og utholdenhet. Jeg vil her nytte høvet til å takke Svein for de åra vi arbeidet sammen.

Ny redaktør er Anne Lena Opheim fra Gausdal, så da er det ikke helt riktig å tale om "mannskap". Anne Lena er den første kvinnelige tillitsperson i Dunker-ringene, og hun har spesielle kvalifikasjoner som svarer godt til oppgaven.

Noen av Dunkerringens mannskap har måttet reise langt for å komme på møtene, noe som har vært både anstrengende og tidkrevende. Jeg tenker da f.eks. på rogalendingen Tor Ole Havsvø (sekretær i mange år) og vestegden Øyvind Olsen, som begge har vært entusiastiske tillitsmenn i Dunker-ringene. Det samme gjelder Roald Ramsland.

Det er for øvrig to personer til som må nevnes i denne forbindelse. Det er Arne Mathiesen og Finn Thore Kolstad. Arne Mathiesen har stått for hvalpeformidlingen i mange år, og med sitt smittende humør og store entusiasme for rasen vår har det vært morsomt å treffe ham på møtene våre.

Finn Tore Kolstad er en beskjeden mann som ikke har vært så mye 'synlig' i laget. Ikke desto mindre har han gjort en innsats som har krevd mye tid og påpasselighet, og som også krever særskilte kvalifikasjoner. I 1993 laget han et informasjonsopplegg, kalt A-plan, etter mappa som ble brukt til formålet. Der kunne det legges inn nye ark med ajourført informasjon som ble sendt ut med jevne mellomrom. Finn Thore Kolstad drev A-plan i mange år, og han driver fremdeles, men i mindre omfang. Han er også et eksempel på viljen hos Dunker-ringens mannskap til å påta seg omfattende arbeidsoppgaver.

Så har vi Avlsrådet:

Etter Arne Andersens 26-årige formannsperiode ble Avlsrådet ledet av Jan Rennesund og deretter av Ingar Lie. Jan har ellers vært en viktig ressursperson for ringen også i kraft av sitt yrke som veterinær, og Ingar Lie er nå kommet tilbake som medlem av rådet.

Nåværende formann, Bård Larsen, har fungert i de siste sju årene. Vervet er på flere måter blitt ganske omfattende, og Bård har gått hundre prosent inn for oppgaven – ja, mer enn det er rimelig å kreve i dagens samfunn. Hans utgangspunkt er en tidlig vekket interesse for harejakten og for Dunkeren som rase. Han var helt ukjent for meg da jeg traff ham første gang på et møte, og jeg ble imponert over hans historiske interesse og hans, allerede da, store kunnskap om rasen. Bård har vist seg som en grundig og energisk leder av Avlsrådet, som 'lever' med oppgaven mange timer av døgnet.

Et avlsråds disposisjoner blir nøye fulgt med på, og det er gjerne utsatt for kritikk. Det må imidlertid kunne sies at rasens tilstand er god, tatt i betraktning at den for fjerde år på rad har hevdet seg godt når det gjelder jaktpremieringer prosentvis. Og vi har i flere år fått en tilvekst på rundt 10 nye jaktchampioner hvert år.

Det er jo kommet nye folk til etter dem som er nevnt ovenfor. Disse har vist den samme positive ånd som har kjennetegnet Dunker-ringens mannskap hele tiden, og det blir deres tur til å bli nevnt ved neste korsvei. Én av de nye føler jeg allikevel trang til å ta med her og nå, og det er Knut Arne Gjems. Han er en ung mann som vi allerede har hatt stor nytte og glede av. Knut Arne er en idé- og initiativrik kar som særlig har viet seg til arbeidet med å rekruttere unge harejegere. Han har og invitert til styremøte med jakt både på Finnskogen og i Engerdal. Knut Arne vil utvilsomt være en viktig ressursperson for Dunker-ringens framover mot nye jubileer.

Når jeg, som her, skriver om "Dunkerringens mannskap", så er jeg jo selv én av dem. Jeg har vært mye "synlig" i Påskriket, kanskje for mye etter noens mening. Til det kan det sies at spaltene i Påskriket er opne for alle som vil skrive, og vi har gang på gang kommet med anmodninger om å sende inn stoff. Når det gjelder mitt personlige engasjement, har jeg hele mitt voksne liv har vært brennende opptatt av vår nasjonale rases ve og vel. I dette året er det 52 år siden jeg fikk min første hund, og jeg har samme linjen i dag, i 9. ledd. Forøvrig har skriving vært en naturlig beskjeftigelse for meg i pensjonstilværelsen.

*) Denne artikkelen ble opprinnelig skrevet for to år siden, da jeg følte meg inspirert av at det gikk så bra med Dunker-ringens. Men så kom jeg på at vi snart ville ha 20års-jubileum, og at det måtte passe bedre å vente med trykking til da. Siden har jeg gjort noen justeringer og 'pusset' på formuleringene.

Eg kom nett over ei historisk kjelde som viser at det vart drive harejakt med hund i Frankrike i Millomalderen. Dette går fram av eit ordtøkedikt som er omsett frå gamalfransk, og den gamalfranske perioden i fransk språkhistorie var frå omkring 850 til 1300. Diktet gjev råd til ein ung mann som er forelska:

*Ha tro og tillit, unge mann,
for jeg forsikrer: Det går an
å vinne den som du har kjær,
hvor skjønn og fornem hun enn er.
For alle fuglers stemmeprakt
og harehundens harejakt
vil stilne, før en kvinne kan
si nei, til en forelsket mann.
Skriftleg historiske kjelder er rekna for å
vera dei mest pålitelege, og eg tykte dette
var so interessant at det måtte koma med
i Påskriket denne gongen.*

Profilen – sørlendingen Olav Støyl

Sørlendingane har lange harejakttradisjonar, og dei var fyrst ute til å stifte sin eigen harehundklubb. Det skjedde i 1940, fram til då hadde Norsk Harehundklub vore den einaste harehundklubben i landet.

Olav Støyl (75) sluttar seg til rekkja av sørlandske harejegerar som har utmerkt seg med hundane sine. Namnet har han frå Telemark, sidan faren var frå Treungen i Nissedal. Men han flytte med familien til Arendalskanten då Olav var smågut. Interesse for harejakt tok faren også med seg; såleis kom Olav Støyl til å veksa opp med harejakt – og med dunker, og han held ein knapp på denne rasen. Det er ein rase alle burde prøva, meiner han, og fortel at han nett hadde telefon frå ein kar som var interessert i ein paringsvalp. Han hadde prøvd ein annan rase, men hadde kome til at han måtte attende til dunker.

Å oppleva å koma med i NM, er noko som hender dei færreste. Men Olav Støyl har opplevd dette to gonger, og han er på god veg til å kunna greia det ein gong til – med jaktchampion King II. King vann Eiken-prøva i siste sesong, og han har vist at han har potensiale til å hevda seg i konkurranse med dei beste.

Toya 11166/83 (etter Pia Blakstad) hadde mange Bir på utstilling, og ho vart nr. 7 i NM i Hurdal i 1991.

King I 33037/91, som var etter Pia og Gjest til Nils olav pedersen, var DCH, og han vart beste dunker i NM på Vegårdshei i 1996

Av store opplevingar under jaktprøvekonkurransar minnest Olav Støyl særleg då King I vart beste hund på Sandnesprøva i 1994.

Sørlandsterrenget er ikkje det lettaste å jaga i, og hundar frå andre delar av landet har ofte vanskar med det. Det er kuppert, og der kan vera lyng og flaberg. Hundar som vert lærde opp i slikt terreng, vert gjerne gode når dei elles er 'av rette slaget'. Det vil seia at dei har medfødde evner. Attåt det må eigaren ha tolmod. Og Olav Støyl understrekar dét, når eg spør han kva som er løyn- domen for å få ein god hund. Dei som vert kjende Olav Støyl, opplever han då og som ein logn og roleg kar, og det er nærliggjande å tenkja at han har lag med hundar.

Det har vore lite hare på Sørlandet i mange år, så det kan ikkje ha vore lett å få fram ein hund. Men Olav Støyl har greidd det.

Yrket hans har vore snikkar, eller tømmermann, som det og heiter, og han har drive jordbruk attåt. Garden ligg i utkanten av byen Arendal, og Støyl må køyra nokre mil for å koma ut i marka i Froland og Åmli.. Såleis har han ikkje kome lettvent til det. Trass i alderen hans er det ikkje utenkjeleg at namnet åt Olav Støyl vil vera å finna på premielister i DM og/eller NM for tredje gong. Vi ynskjer han lukke til.

Mer om familien Poulsson

Vi fortsetter i dette nummeret med stoff om familien Poulsson, og vi bringer nå en nekrolog over Jens Poulsson (1874 – 1961) som forteller om hans personlighet og store innsats - i ”den ’poulssonske’ ånd”.

Fra forrige nummer av Påskriket minnes vi hans gripende fortelling om Ring, og han avlet dunkere av Ringslekten så sent som i 1959.

I teksten under bildet fra Grimeliskogen ble det uteglemt å nevne at hundene i forgrunnen er Ring og Klinge. De har også sin selvsagte plass Dunkerhistorien, og de vil bli omtalt i senere deler av historien.

Vi retter også en skrivefeil i navnet til Jens Anton Poulssons dattersønn, Jens Christopher Potter. Faren er fra England og er ansatt i det norske utenriksdepartement.

Theodor Caspari (1853-1948)

Det må også sies noe om forfatteren av diktet. Han er særlig kjent for sine dikt som uttrykker kjærlighet til norsk natur og til landet, og det vekker derfor undring at verset nedenfor er skrevet av Theodor Caspari – lenge før noen andre var opptatt av naturvern:

Stå vakt om naturen!
Slå angrepet ned!
Dem opp mot de hissige hjerner! –
La fjellvidden hvile i soldagens fred
– i dryss av de evige stjerner! –
Slå døgnets urolige røster med bann!
Lys fred i de tagale lier! –
Gi Norge et lysende
”Ingenmannsland”
hvor skapningens herre tier! –

(Dette diktet er profetisk.
Det har fire vers til – kommer siden.)

– diktet

H aredans

THEODOR CASPARI

*Hva lister seg på silkesko
i sølv og dype faner?
Hva svinger seg – åhei, åho! –
om vinterhvite graner? –*

*Hysj! Stille! Stans! Se fot i fot
om briskesnar og bjerkerot
det står en dans
i måneglans –
en haredans i heien! –*

*Det går i ring med hei og hopp,
det traller og det triller. –
Mor hubro i sin furutopp
tar på seg sine briller:
”Å hillemann! For en skandal! –
Mitt fromme hus en dansesal
med verdslig spring
og klingeling
og haredans i heien!” –*

*Hva skotter fram fra bjerkesnar? –
En buskesvans, et øre! –
Hei, Mikkell rev! vi ser deg, far!
Husk se, men ikke røre! –
Det spretter her, det spretter hist,
det drysser ned fra orekvist,*

*det står en dans
i måneglans,
en haredans i heien! –*